

Indholdsfortegnelse

1. Detentionslokalerne.....	2
2. Rapportgennemgang.....	4
2.1. Grundlaget for detentionsanbringelsen	7
2.2. Lægeundersøgelse.....	11
2.3. Oplysninger fra Kriminalregistret	16
2.4. Visitation	17
2.5. Tilsyn	20
2.6. Løsladelsestidspunktet.....	26
2.7. Vejledning om alkoholbehandling og -afvænnning.....	26
3. Opfølgning.....	27
4. Underretning.....	27

Den 2. april 2001 foretog jeg og tre af embedets øvrige medarbejdere inspektion af detentionen i Ringsted. I forbindelse med inspektionen modtog jeg rapportmateriale til gennemgang, jf. nedenfor under punkt 2.

Denne rapport har i en foreløbig udgave været sendt til Politimesteren i Ringsted og Justitsministeriet for at myndighederne kunne få lejlighed til at fremkomme med eventuelle bemærkninger om faktiske forhold som rapporten måtte give anledning til. Jeg har ikke modtaget sådanne bemærkninger.

1. Detentionslokalerne

Indgang til detentionen sker fra stueplan bag politistationen (der er to trin op). Ved indgangen er der en skranke. Det blev oplyst at der ved denne skranke sker udfyldelse af anholdelsesrapport og endelig visitation inden indsættelse i detentionen. Vagthavende medbringer anholdelsesrapporten og nøglen til det skab hvor den anholdtes effekter anbringes, til vagtlokalet der ligger på den anden side af en mellemgang. På skranken lå der bl.a. et eksemplar af Rigspolitichefens vejledning om alkoholafvænning og -behandling ("Hvor går du hen, når du går ud?"), og det blev oplyst at den udleveres til alle de detentionsanbragte.

På venstre side af skranken fra indgangen er der to venterum. På højre side hænger der et større antal politiuniformer. Det blev på forespørgsel oplyst at lokalet også anvendes som gennemgangslokale for politibetjentene.

Det er efter min opfattelse ikke tilfredsstillende at den tilbageholdte visiteres i et lokale som tillige anvendes til gennemgang for personalet. Jeg beder politimesteren oplyse mig om hvor-

vidt der inden for de bygningsmæssige rammer er mulighed for (og eventuelt planer om) at henlægge visitationen til et sted hvor der ikke er gennemgang af personale.

Selve detentionen er beliggende i kælderen, og adgang hertil efter visitation sker således ad en trappe. Den er forholdsvis bred.

Der er i alt to detentionslokaler. Væggene og dørene i lokalerne er malet i en orange nuance, og det blev oplyst at de blev malet for ca. fire måneder siden. Gulvet er et betongulv der er malet mørkebrunt. I det ene hjørne er der et smalt aflangt vindue der er matteret, så det ikke er muligt at kigge ind i lokalet udefra.

I det ene hjørne under loftet er der indbygget et kamera bag en skråtstillet stålplade hvori der er en (slagfast) glasplade. Der er endvidere en højttaler og en kaldeknop på væggen. Det tekniske udstyr blev afprøvet, og det virkede.

Der er endvidere en rist i gulvet og ventilationsriste med finmaskede gitre i væggen og over døren. I detentionslokale nr. 1 var to af skruerne i en af ventilationsristene på væggen ikke helt fastskruet hvilket jeg påtalte. Det blev oplyst at skruerne straks ville blive skruet helt i og forseglet.

Idet jeg går ud fra at dette er sket, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette forhold.

Op ad væggen (i det ene lokale) stod der en madras. På gangen udenfor er der yderligere madrasser og tæpper som kan udleveres til de detentionsanbragte.

Belysningen kommer fra en pære bag en plexiglasrude over døren. I detentionslokale nr. 1 var lyset meget skarpt.

På forespørgsel blev det oplyst at rummene opvarmes ved gulvvarme der styres udefra.

Gennem malingen på døren kunne det ses at der tidligere havde været skrevet og ridset en del på døren.

Som jeg tilkendegav under inspektionen rejser det spørgsmålet om der er sket en tilstrækkelig visitation, og om der derfor bør ske en indskærpelse af visitationsreglerne. Det forhold at der var ridsemærker, kan give det indtryk at visitationen i nogle tilfælde ikke er foretaget med tilstrækkelig omhu, idet de indsatte har kunnet medbringe genstande som har kunnet bruges til disse beskadigelser. På samme måde vil sådanne genstande kunne bruges til selvbeskadigelse. Jeg henviser til Rigspolitichefens dagældende kundgørelse II nr. 55 af 28. marts 1994 om detentionsanbringelse af spirituspåvirkede personer, § 13, stk. 1, hvorefter den tilbageholdte skal fratages alle genstande som kan benyttes til at volde skade på den pågældende selv, på andre personer eller på ting. (Kundgørelsen er erstattet af kundgørelse II af 27. juni 2001 der trådte i kraft den 1. august 2001, se nu § 13, stk. 3). Jeg er dog opmærksom på at f.eks. lynlåse og ringe vil kunne anvendes til at ridse med.

Idet jeg går ud fra at politimesteren har overvejet eller vil overveje at indskærpe reglerne for visitation ved detentionsanbringelser, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette forhold.

I tilslutning til detentionslokalerne er der et toilet og bad.

2. Rapportgennemgang

Jeg bad under inspektionen om rapportmateriale vedrørende de seneste 15 detentionsanbringelser forud for den 9. januar 2001 hvor inspektionen blev varslet. Jeg modtog herefter journalsystem- og sagsudskrifter samt anholdelsesrapporter (originale) vedrørende 15 detentionsanbringelser i perioden fra den 16. december 2000 til den 7. januar 2001. I 6 tilfælde modtog jeg tillige lægeerklæringer og i et tilfælde en skadestuerapport.

I tre tilfælde har der været tale om mere end en detentionsanbringelse i løbet af den samme dag. I to af tilfældene var der tre detentionsanbringelser på samme dag, den 1. januar og den 7. januar 2001. Den 1. januar 2001 var 2 af de 3 anbringelser tidsmæssigt for en periode samtidige (fra kl. 03.18 til kl. 08.40), mens den sidste skete efter kl. 23.04. Den 7. januar 2001 var alle tre anbringelser for en periode tidsmæssigt sammenfaldende (fra kl. 05.05 til kl. 08.25). Der var ikke tale om at der var to tilbageholdte i samme rum, men om at den ene blev anbragt i venterum (anbringelsen kl. 04.55, j.nr. 1600-83984-00001-01 – i anholdelsesrapporten angivet som j.nr. 1600-62110-1.01). Det fremgår af anholdelsesrapporten mv. at der ikke var tale om en venterumsanbringelse, men om en detentionsanbringelse i venterum, fordi begge detentionslokaler var optaget. Sagen indgår derfor i min undersøgelse. Ved omtalen nedenfor af sagen har jeg anvendt førstnævnte journalnummer.

I et andet tilfælde (en anbringelse den 24. december 2000) blev den anholdte først anbragt i venterum (kl. 01.15), men blev senere (kl. 02.23) overført til detentionen. Detentionslokalerne var ledige på det pågældende tidspunkt, så anbringelsen i venterum skyldes i dette tilfælde ikke at begge detentionslokalerne var optaget. Der synes således umiddelbart at være tale om en egentlig venterumsanbringelse der blev afløst af en detentionsanbringelse.

Jeg anmoder om oplysning om baggrunden for at den pågældende blev anbragt i venterum og efterfølgende blev overflyttet til detentionen.

Indtil jeg har modtaget disse oplysninger, lægger jeg til grund at der var tale om en egentlig venterumsanbringelse frem til overførslen til detentionen. Den tid som den pågældende var anbragt i venterum, indgår derfor ikke i min undersøgelse.

Anbringelserne der er nævnt under gennemgangen nedenfor, er angivet med datoen for anbringelsen (anholdelsen), men er i de tilfælde hvor der var tale om mere end en anbringelse samme dag, suppleret med journalnummeret. Ved hjælp af dette nummer kan anbringelserne således holdes adskilt fra hinanden. På de punkter hvor det er formålstjenligt, har jeg endvidere anført tidspunktet for anholdelsen.

I to tilfælde (begge anbringelser den 1. januar 2001, j.nr. 1600-61790-00150-00 og 1600-61790-00003-01) synes sagsudskriften at vedrøre andre hændelser/personer end detentionsrapporten. Journalnumrene er ikke angivet i detentionsrapporterne. Men da den journalsystemudskrift (sagsoversigt) som jeg har modtaget, anvender samme journalnummer som sagsudskriften – og angiver navnet på den detentionsanbragte – har jeg også anvendt disse journalnumre.

Kun i fire tilfælde er det angivet hvilket af de to lokaler der blev anvendt (og i et yderligere tilfælde at anbringelse skete i venterum, jf. ovenfor).

Anholdelsesrapportblanketten indeholder på s. 1 felter til angivelse af ap.nr., journalnummer, generalia for den anholdte, dato og klokkeslæt for anholdelsen, indbringelsen, indsættelsen i detentionen og løsladelsen. Der er endvidere felter til angivelse af årsagen til anholdelsen, hvem der indbragte og (foreløbigt og endeligt) visiterede den anholdte, om der blev fundet noget herved, og opbevaringsstedet for eventuelt inddragede effekter mv. Endvidere er der felter til angivelse af om der er sket anbringelse i detention eller venterum eller om der er sket afgivelse til arresthuset, om vejledning om anholdtes rettigheder er udleveret og tidspunktet herfor, vagthavendes navn/initialer og dennes bedømmelse ved indbringelsen og rubrikker til notat om tilsyn (ved angivelse af klokkeslæt og initialer) med den detentionsanbragte. På bagsiden er der rubrikker til angivelse af inddragede penge og andre genstande og til kvittering fra den tilbageholdte ved tilbagelevering heraf.

Nærmere regler om detentionsanbringelse er fastsat i Rigspolitechefens kundgørelse om detentionsanbringelse af spirituspåvirkede personer. På det tidspunkt hvor de gennemgåede anbringelser fandt sted, var det som nævnt kundgørelse II nr. 55 af 28. marts 1994 der gjaldt, og der henvises derfor til denne kundgørelse nedenfor. Kundgørelsen er, som nævnt, erstattet af kundgørelse II af 27. juni 2001 der trådte i kraft den 1. august 2001.

Som bilag til den nye kundgørelse er vedlagt en detentionsrapport (bilag 1) som er udfærdiget af Rigspolitechefen – og som forudsætter afgivelse af en lang række (obligatoriske) oplysninger. Det fremgår af Rigspolitechefens skrivelse af 28. juni 2001 til Politidirektøren i København og politimestrene at den nye detentionsrapport kan erstattes af lokale blanketter hvis de

indeholder de samme oplysninger som den nye detentionsrapport. Den blanket som politiet i Ringsted anvender, indeholder ikke alle de forhold som er anført i Rigspolitechefens blanket, bl.a. mangler felter til angivelse af lægetilkald og udlevering af pjece om alkoholafvænnings- og -behandling mv.

Jeg anmoder politimesteren i Ringsted om at oplyse om politiet i Ringsted nu anvender Rigspolitechefens blanket, eller om der er udfærdiget en ny lokal blanket. Hvis sidstnævnte er tilfælde, beder jeg om et eksemplar heraf – og af eventuelle retningslinier for anvendelsen af blanketten hvis sådanne er udstedt.

Af Politiets Årsberetning for 1999 fremgår det (s. 145) at der i dette år var i alt 184 detentionsanbringelser af spirituspåvirkede personer i Ringsted politikreds. Heraf blev 59 lægeundersøgt (mens 1 blev indbragt til sygehus og 1 til hjemmet). Der var således kun lægetilsyn ved knap 1/3 af alle anbringelserne dette år. (Året før blev 17 ud af 152 anbragte i detentionen lægeundersøgt).

Der var lægetilsyn i 12 af de 15 tilfælde som jeg har modtaget rapporter om. I et af de 3 tilfælde hvor der ikke var lægetilsyn, forsøgte politiet at tilkalde læge, og i de 2 sidste tilfælde havde den tilbageholdte været på skadestuen umiddelbart inden indsættelsen i detentionen. I det ene af disse tilfælde er det anført udtrykkeligt i journaludskriften at læge ikke er tilkaldt fordi vedkommende havde været undersøgt på skadestuen.

Lægetilsyn er efter den nugældende kundgørelse nu obligatorisk i alle tilfælde.

2.1. Grundlaget for detentionsanbringelsen

Efter kundgørelsens § 2 må i almindelighed kun spirituspåvirkede personer anbringes i detention.

Anbringelse af spirituspåvirkede personer i detention må dog kun ske hvis det skønnes strengt nødvendigt, jf. kundgørelsens § 1, stk. 2.

Det er således efter kundgørelsen (i princippet) uden betydning i hvilken grad den pågældende er spirituspåvirket, ligesom der undtagelsesvist vil kunne ske anbringelse af personer der ikke er spirituspåvirkede (jf. § 2), men anbringelse i detentionen forudsætter i alle tilfælde at det skønnes strengt nødvendigt (§ 1, stk. 2). Justitsministeriet har i forbindelse med min inspektion af detentionen i Køge udtalt at bestemmelsen i praksis har været fortolket således, at den pågældende har skulle træffes under forhold, der indebærer en fare for den pågældende selv eller andre – eller den offentlige orden eller sikkerhed. Dette fremgår nu udtrykkeligt af § 1, stk. 1, i den nye kundgørelse.

I 7 tilfælde er anholdelsesgrundlaget angivet som beruselse. I yderligere et tilfælde er der henvist til politivedtægten uden angivelse af hvilken bestemmelse heri der er tale om (en anbringelse den 24. december 2000). Det fremgår heller ikke af de øvrige oplysninger i sagen hvad anholdelsesgrundlaget mere præcist var. Jeg går imidlertid ud fra at den pågældende blev detentionsanbragt på grund af beruselse.

Jeg kan til orientering for Politimesteren i Ringsted oplyse at jeg i forbindelse med min inspektion den 8. februar 2000 af detentionen i Esbjerg har udtalt følgende (s. 2. i opfølgingsrapport nr. 1 af 12. september 2000):

”...

Jeg har noteret mig at der også i de to tilfælde hvor det ikke udtrykkeligt har været anført, har været tale om spirituspåvirkede personer. Under henvisning til den tvivl om anholdelsesgrundlaget i forhold til bestemmelsen i § 2 i kundgørelsen om detentionsanbringelse af spirituspåvirkede personer som brugen af udtryk som politivedtægten kan føre med sig, finder jeg at der som anholdelsesgrundlag bør anvendes umisforståelige benævnelser som spirituspåvirket, beruselse eller lignende.

...”

I 4 tilfælde er anholdelsesgrundlaget anført som henholdsvis våbenlov/restaurationslov, hærværk, (lov om) euforiserende stoffer og husspektakler. I det første tilfælde (en anbringelse den 22. december 2000) er det i

journaludskriften anført at vedkommende blev sat i detentionen fordi han var påvirket af et ”ukendt stof”. Vagthavende har endvidere i anholdelsesrapporten noteret at den pågældende var ”[t]ydeligt påvirket af et eller andet”. Der foreligger en lægeerklæring i sagen, men det eneste lægen har angivet heri om påvirkethed er et spørgsmålstejn i rubrikken til angivelse af indtagelse af øl. Jeg går ud fra at den pågældende var påvirket af enten alkohol eller euforiserende stoffer (eller måske begge dele). I det andet tilfælde (en anbringelse den 27. december 2000) har vagthavende i anholdelsesrapporten noteret at den pågældende var ”godt beruset”, og det fremgår også af lægeerklæringen i sagen at vedkommende havde indtaget fadøl og snaps i et ikke nærmere angivet omfang. I det tredje tilfælde (en anbringelse den 1. januar 2001, kl. 23.04, journalnummer 1600-61790-00003-01) har vagthavende i anholdelsesrapporten noteret at den pågældende var påvirket formentlig af narko. Der er ingen lægeerklæring i denne sag, men en skadestuerapport fra behandling på skadestuen inden anbringelsen i detentionen. Heri er dog ikke anført noget om påvirkethed. I det sidste tilfælde (en anbringelse den 7. januar 2001, kl. 04.55, j.nr. 1600-83984-0001-01 – anbringelsen i venterum i forbindelse med husspektakler) rapporterede de politiasistenter der mødte op i hjemmet, ifølge journaludskriften, at begge parter var ”godt fulde”. Vagthavende har tillige i anholdelsesrapporten anført at manden som blev indbragt til stationen, var fuld i middel til svær grad. Der er ingen lægeerklæring i denne sag, men det fremgår af journaludskrift og tilsynsnotat at der var lægetilsyn i sagen. Lægen skønnede vedkommende egnet til detentionsanbringelse. Det fremgår af udskriften fra et af de tre øvrige tilfælde (anbringelsen den 22. december 2000) at lægen også i dette tilfælde fandt vedkommende egnet til fortsat detentionsanbringelse, mens der for de to øvrige tilfældes vedkommende ikke er noget notat herom.

Det fremgår således i 2 af de 4 tilfælde at de pågældende var påvirket af alkohol. I et tilfælde (anbringelsen den 22. december 2000) er det uklart om den pågældende var påvirket af alkohol eller euforiserende stoffer (eller må-

ske begge dele), mens der i det sidste tilfælde (anbringelsen den 1. januar 2001) ”formentlig” var tale om euforiserende stoffer.

I de sidste 3 tilfælde er det kun angivet i den oversigt som jeg har modtaget sammen med sagerne, hvad anholdelsesgrundlaget var. Det drejer sig om begge anbringelserne den 16. december 2000 og en anbringelse den 25. december 2000, hvor anholdelsesgrundlaget er angivet som henholdsvis udlændingeloven, politivedtægten (uden angivelse af bestemmelse) og huspektakler. I første og sidste tilfælde fremgår det af de øvrige oplysninger at de pågældende var berusede (af alkohol), mens det ikke fremgår for det sidste tilfældes vedkommende (j.nr. 1600-84230-00114-00). I journaludskriften er det anført at vedkommende der var sat på gaden, var sur og højrøstet. Jeg går imidlertid ud fra at vedkommende (tillige) var beruset.

Jeg lægger således til grund at de anholdte i alle 15 tilfælde var påvirkede af spiritus, for 2 tilfældes vedkommende dog muligvis tillige eller i stedet af euforiserende stoffer.

Fra en sag om et dødsfald i detentionen på Politistationen i Aalborg er jeg bekendt med at Rigspolitichefen har udtalt at kundgørelsen historisk set som udgangspunkt aldrig har omfattet andre end spirituspåvirkede personer. Rigspolitichefen har også anført at en tilbageholdt person som skønnes påvirket alene af medicin og/eller narkotika, eller af en kombination af spiritus og medicin/narkotika, efter Rigspolitichefens opfattelse bør lægeundersøges og i svære tilfælde straks bringes til hospital. Rigspolitichefen har samtidig tilkendegivet at denne opfattelse ikke fremgår af kundgørelsen eller andre instruktive forskrifter for politiets arbejde.

Den nye kundgørelse omfatter alle personer der er berusede, hvad enten det skyldes alkohol eller andre berusende og/eller bedøvende midler, jf. § 1, stk. 1). Der skal nu, som allerede nævnt, ske lægetilsyn ved alle detentionsanbringelser, jf. § 12 i denne kundgørelse.

Der var lægetilsyn i sagen fra den 22. december 2000, og i sagen fra den 1. januar havde den tilbageholdte som nævnt forinden været på skadestuen. Lægeundersøgelse fandt i det førstnævnte tilfælde sted ca. 2 timer efter at den pågældende blev indsat i detentionen. Der er ikke noget notat om (præcis) hvornår læge blev tilkaldt. Derimod fremgår det (som allerede nævnt) af sagen at lægen fandt den pågældende egnet til forsat anbringelse i detentionen.

Jeg lægger herefter til grund at (opretholdelse af) anbringelsen i detentionen i disse to tilfælde er i overensstemmelse med kundgørelsens § 2.

Jeg lægger herefter til grund at alle anbringelserne har været i overensstemmelse med kundgørelsens § 2.

Jeg har ikke i øvrigt grundlag for en nærmere efterprøvelse af om detentionsanbringelserne i de enkelte tilfælde var strengt nødvendige, jf. kundgørelsens § 1, stk. 2. Jeg går ud fra at det har været tilfældet.

Jeg lægger således også til grund at anbringelserne i alle tilfælde har været i overensstemmelse med kundgørelsens § 1, stk. 2.

2.2. Lægeundersøgelse

Efter kundgørelsens § 9 skal der ske lægeundersøgelse, medmindre det på grundlag af den tilbageholdtes tilstand eller omstændighederne i øvrigt, f.eks. oplysninger om den tilbageholdtes færden, findes ubetænkeligt at lægeundersøgelse undlades. Med den nye kundgørelse om detentionsanbringelse er der nu (pr. 1. august 2001) indført en obligatorisk lægetilsynsordning i forbindelse med detentionsanbringelser.

Som allerede nævnt blev 12 af de 15 tilbageholdte undersøgt af en læge og 2 blev undersøgt på skadestue. I det sidste tilfælde (en anbringelse den 24. december 2000) er det i journaludskriften anført at lægeundersøgelse blev undladt fordi politiet ikke kunne få kontakt med lægen. Det fremgår endvidere at politiet forsøgte at få kontakt med lægen mellem kl. 01.15 og kl. 02.00. Lægetilsyn blev således overvejet (og fundet nødvendigt) også i dette tilfælde. Den tilbageholdte blev ved indbringelsen anbragt i venterum hvorfra han kl. 02.23 blev overført til detentionen. Han blev løsladt kl. 08.24.

Fordi der er tale om et enkeltstående tilfælde hvor det ikke lykkedes at få kontakt til en læge (ved, går jeg ud fra, flere forsøg i tidsrummet kl. 01.15 – 02.00), foretager jeg mig ikke mere vedrørende spørgsmålet om lægetilkald og –undersøgelse i denne sag, herunder spørgsmålet om hvorvidt politiet burde have fortsat med at forsøge at få fat i en læge også efter kl. 02.00.

I 6 af de 12 tilfælde hvor der fandt lægeundersøgelse sted, er det klart angivet hvem der forestod lægetilsynet. Blandt de øvrige 6 tilfælde foreligger der i 3 tilfælde lægeerklæringer som er underskrevet af lægen, men med en for mig ulæselig skrift. Der er ikke anvendt stempel i disse tilfælde, og lægens navn er heller ikke anført andetsteds. I de sidste 3 tilfælde er det blot anført at lægetilsyn skete ved lægevagten.

I 9 af de 12 tilfælde hvor der blev foretaget lægetilsyn af den anholdte, er det i journaludskriften udtrykkeligt anført at pågældende af lægen var skønnet egnet til (fortsat) detentionsanbringelse. I de sidste 3 tilfælde fremgår det indirekte af lægeerklæringerne i sagen.

Der er ikke i kundgørelsen fastsat tidsmæssige bestemmelser inden for hvilke der skal ske tilkaldelse af eller undersøgelse ved læge.

Formålet med bestemmelserne om lægetilsyn er at vurdere om det er forsvarligt at lade den detentionsanbragte være anbragt i detentionen, eller om

der eventuelt skal ske indlæggelse. Dette forudsætter at tilkaldelse af læge og undersøgelse af den detentionsanbragte sker snarest muligt efter indbringelsen.

I alle de 12 tilfælde hvor der fandt lægeundersøgelse sted, fremgår tidspunktet herfor. Derimod er tidspunktet for tilkald af lægen ikke angivet, bortset fra at det i 6 tilfælde i sagsudskriften med angivelse af et interval som opdateringen dækker, er angivet at der er sket lægetilkald. I 2 af disse tilfælde (anbringelser af 6. januar 2001 og 7. januar 2001, j.nr. 1600-61650-00005-01) er intervallet i sagsudskriften angivet til henholdsvis kl. 23.15 – 23.15 og 03.42 – 03.42, og jeg går derfor ud fra at lægetilkald er sket på disse tidspunkter. Lægetilkald er i førstnævnte tilfælde så sket 30 minutter efter indbringelsen (og 28 minutter efter indsættelsen i detentionen), og i det andet tilfælde 17 minutter efter indbringelsen (og 12 minutter efter indsættelsen i detentionen). I de 4 andre tilfælde dækker opdateringen et længere tidsrum. Starttidspunktet i dette interval er i det ene tilfælde identisk med indbringelsestidspunktet, og ligger i de øvrige tilfælde henholdsvis 3, 7 og 30 minutter efter dette tidspunkt. I disse 4 tilfælde fandt lægetilsyn sted henholdsvis 10 minutter efter starttidspunktet i intervallet (en anbringelse den 16. december 2000, j.nr. 1600-84130-00030-00), 1 time og 5 minutter efter starttidspunktet (den anden anbringelse denne dag), 1 time og 48 minutter efter starttidspunktet (en anbringelse den 22. december 2000 – den anbringelse hvor starttidspunktet ligger 30 minutter efter indbringelsestidspunktet) og 55 minutter efter starttidspunktet (en anbringelse den 25. december 2000).

Jeg har tidligere i forbindelse med inspektion af detentioner udtalt at lægetilkald der sker mere end 10-15 minutter efter indbringelsen til politistationen, ikke er snarest muligt.

For så vidt angår 2 af de ovennævnte tilfælde lægger jeg som nævnt til grund at lægetilsyn er sket henholdsvis 30 og 17 minutter efter indbringel-

sen. I hvert fald i et af de øvrige 4 nævnte tilfælde ses lægetilkald tidligst at være foretaget 30 minutter efter indbringelsen.

Jeg foretager mig ikke mere vedrørende spørgsmålet om tidspunktet for tilkald af læge i disse og de øvrige konkrete sager. Jeg henviser i den forbindelse til at det nu efter den nye kundgørelse er anført at der under transporten til politistationen skal ske underretning af vagthavende som skal tilkalde læge (§ 6). Lægeundersøgelsen skal endvidere ske inden endelig anbringelse i detentionen (§ 12). Lægetilkald skal således ske umiddelbart efter underretningen af vagthavende og vil derfor normalt være sket inden den tilbageholdte indbringes og fremstilles for vagthavende.

I 4 af de 12 tilfælde hvor der skete lægeundersøgelse, blev undersøgelsen gennemført inden 1 time efter indbringelsen til politistationen (henholdsvis 10, 17, 39 og 55 minutter efter indbringelsen).

I 3 tilfælde fandt lægetilsyn sted mellem 1 time og 8 minutter og 1 time og 20 minutter efter indbringelsen til stationen (anbringelser den 16. december 2000, j.nr. 16000-84230-00114-00, den 7. januar 2001, j.nr. 1600-61650-00006-01 og den 27. december 2000).

I yderligere et tilfælde er tidspunktet for indbringelse til stationen – som det eneste – ikke angivet (en anbringelse den 7. januar 2001, j.nr. 1600-83984-00001-01). Da indsættelsen i detentionen skete kl. 04.55, og lægeundersøgelse fandt sted kl. 06.15, fandt lægeundersøgelsen imidlertid tidligst sted 1 time og 20 minutter efter indbringelsen til stationen.

I de sidste 4 tilfælde fandt lægetilsyn sted mellem godt 2 timer og 3 timer efter indbringelsen til stationen (anbringelser den 22. december 2000, den 1. januar 2001, j.nr. 1600-61790-00150-00, den 6. januar 2001 og den 7. januar 2001, j.nr. 1600-61650-00005-01).

Formålet med bestemmelserne om lægetilsyn er som nævnt at vurdere om det er forsvarligt at lade den detentionsanbragte være anbragt i detentionen, eller om der eventuelt skal ske indlæggelse. Dette forudsætter at såvel tilkaldelse af læge som undersøgelse af den detentionsanbragte sker snarest muligt efter indbringelsen.

Jeg har tidligere i forbindelse med inspektion af detentioner udtalt at lægetilsyn der sker mere end 1 time efter indbringelsen efter min umiddelbare opfattelse ikke er snarest muligt.

Jeg beder politimesteren om at oplyse nærmere om den fremgangsmåde der følges ved tilkald af læge, herunder om hvilke aftaler med læger der måtte være indgået med henblik på gennemførelse af tilsyn med detentionsanbringelse snarest muligt efter indbringelsen til stationen. Jeg beder endvidere politimesteren om en udtalelse om hvorvidt der i de ovenfor nævnte otte tilfælde hvor der gik mere end 1 time fra indbringelsen til stationen til lægetilsynet, har været rykket for lægetilsyn, og om hvorvidt ventetiderne må anses for acceptable. Jeg henviser i den forbindelse også til Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 2. december 1997 til samtlige politimestre og Politidirektøren i København, hvori ministeriet har henstillet at der indgås lokale aftaler hvor dette er nødvendigt for effektivt at sikre det foreskrevne lægetilsyn ved detentionsanbringelse.

Jeg henviser i øvrigt over for Justitsministeriet til min anmodning i rapporten om min inspektion af detentionen i Aabenraa. Heri anmoder jeg om en udtalelse fra Justitsministeriet vedrørende de samme spørgsmål i forbindelse med tidspunkter for lægetilsyn i de sager som jeg gennemgik i denne sag. Jeg beder tilsvarende om ministeriets (eventuelle yderligere) bemærkninger til de rejste spørgsmål i relation til inspektionen af detentionen i Ringsted.

Indførelsen pr. 1. august 2001 af ordningen med obligatorisk lægeundersøgelse af detentionsanbragte vil alt andet lige betyde flere lægeundersøgelser – også i Ringsted. Jeg beder derfor – og i sammenhæng med det jeg har anført ovenfor – politimesteren om at oplyse om den nye ordning har medført eller vil medføre initiativer fra politiets side i forhold til lægerne i byen og/eller Rigspolitechefens administrationsafdeling. Jeg henviser, hvad dette sidste an-

går, til den skrivelse af 28. juni 2001 hvormed den nye kundgørelse blev udsendt til samtlige politimestre og Politidirektøren i København. Det fremgår heraf at politikredse der mod forventning skulle få problemer med at skabe et effektivt lægetilsyn med detentionsanbragte, bedes rette henvendelse til Rigspolitechefens administrationsafdeling der herefter vil være behjælpelig med at forsøge at løse problemet.

2.3. Oplysninger fra Kriminalregistret

Efter kundgørelsens § 12 skal der hurtigst muligt, og inden anbringelse i detentionsrum iværksættes, indhentes oplysninger om den tilbageholdte i kriminalregistret med henblik på f.eks. skærpet tilsyn, eventuelle sygdomme mv.

I forbindelse med opfølgning af min inspektion den 8. februar 2000 af detentionen i Esbjerg udtalte Politimesteren i Esbjerg at bestemmelsen i kundgørelsens § 12 efter indførelsen af POL-SAS i alle landets politikredse efter hans opfattelse er forældet. Han henviste yderligere til at lægelige oplysninger ikke registreres i kriminalregistret.

Jeg tog i min opfølgingsrapport af 12. september 2000 det oplyste til efterretning. Jeg udtalte endvidere at jeg gik ud fra at Rigspolitechefen og Justitsministeriet var opmærksom på disse forhold og lod dette indgå i grundlaget for den generelle revision af kundgørelsen.

Der er fortrykte rubrikker i anholdelsesrapporten til afkrydsning af om der er sket opdatering (RX7 55 eller RX7 72), men kun i et tilfælde er der foretaget en afkrydsning (i RX7 72). Det fremgår ikke af nogen af de øvrige sager på anden vis at der er sket forespørgsel i kriminalregistret.

I forbindelse med min inspektion af detentionen i Roskilde redegjorde Politimesteren i Roskilde nærmere for betegnelserne RXK 55 og RXK 72. Han oplyste bl.a. at førstnævnte kun er aktuel for politikredse der endnu ikke har

en elektronisk døgnrapport (POL-SAS), og at sidstnævnte anvendes ved efterfølgende opdateringer af sigtelser. Politimesteren i Roskilde oplyste tillige at der i alle tilfælde som noget af det første i alle sager spørges i kriminalregistret på RX1 12.

Jeg går ud fra at der i alle tilfælde har været indhentet de nødvendige oplysninger i overensstemmelse med kundgørelsens § 12, og jeg foretager mig derfor ikke noget vedrørende dette forhold. Jeg henviser samtidig til at det af bestemmelsen om indhentelse af oplysninger fra kriminalregistret i § 13, stk. 2, i den nugældende kundgørelse af 27. juni 2001 fremgår at oplysningerne fra kriminalregistret (nu) skal udprintes og opbevares i overensstemmelse med reglerne i kundgørelsens § 22, stk. 3. I detentionsrapportblanketten (bilag 1 til kundgørelsen) er et fortrykt felt til afkrydsning af at der er indhentet en udskrift fra kriminalregistret, og det er samtidig tilkendegivet at denne udskrift skal vedlægges.

2.4. Visitation

Efter kundgørelsens § 13, stk. 1, skal der inden anbringelse i detentionen ske visitation i overværelse af vagthavende. Ved visitationen skal der som hovedregel medvirke to polititjenestemænd som hver for sig skal foretage en fuldstændig undersøgelse af den tilbageholdte. Den tilbageholdte skal fratages alle genstande som kan benyttes til at volde skade på den pågældende selv, på andre personer eller på ting. Herudover skal bl.a. samtlige lommer tømmes, og de bør krænges ud hvis det er muligt. Efter bestemmelsens stk. 2 må en egentlig visitation kun foretages af personer af samme køn som den der visiteres.

I forbindelse med min inspektion af detentionen i Nykøbing Falster udtalte jeg at jeg går ud fra at der efter bestemmelsen i § 13 altid er pligt til at foretage en egentlig visitation (i form af beføling af den ”indre” beklædning), og at det således ikke er tilstrækkeligt med en overfladisk visitation af den ydre beklædning. Jeg henviser til at formålet med visitation forud for indsættelse i detentionen er at sikre at den pågældende fratages alle genstande som kan

benyttes til at volde skade. Jeg forstår herefter sondringen i § 13 mellem visitation og egentlig visitation sådan at bestemmelsen i § 13, stk. 2, om egentlige visitationer alene har til hensigt at angive at der skal være kønsfællesskab mellem den der foretager denne del af visitationen, og den der visiteres.

Efter bestemmelsen i § 13, stk. 3, skal penge og værdigenstande der fratages en tilbageholdt, noteres, f.eks. i anholdelsesprotokollen.

Som jeg har anført ovenfor, skal samtlige rubrikker i den nye detentionsrapport udfyldes. Den nye detentionsrapport indeholder – ligesom den anholdelsesrapportblanket som er anvendt i de 15 undersøgte sager – et felt til angivelse af hvem der har foretaget visitationen (såvel foreløbig som endelig).

På nær i 4 tilfælde fremgår det ved angivelse af initialer at der er sket (endelig) visitation. I de fleste tilfælde har der medvirket to politiassistenter ved visitationen. I 3 af de 4 tilfælde hvor feltet om visitation ikke er udfyldt, fremgår det indirekte ved notat om inddragne penge og/eller effekter, at der er sket en visitation. I det sidste tilfælde (en anbringelse den 7. januar 2001, j.nr. 1600-83984-00001-01) er det noteret at den anholdte havde skab nr. 4. Jeg går ud fra at den pågældende blev frataget effekter der blev anbragt i skabet, jf. kundgørelsens § 13, stk. 3, 1. pkt., men at der ikke var tale om værdigenstande som er omfattet af notatpligten i bestemmelsens 2. pkt. Det fremgår således af alle sagerne at der er foretaget visitation af de tilbageholdte.

Idet jeg går ud fra at politimesteren med henblik på fremtidige detentionsanbringelser overvejer at indskærpe notatpligten med hensyn til hvem der har foretaget visitationen, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette forhold.

Det fremgår ikke i nogen af tilfældene at visitationen er overværet af den vagthavende. I den nye kundgørelse er kravet om at visitationen skal overværes af vagthavende, ikke gentaget.

Idet jeg går ud fra at visitationen er sket i overværelse af vagthavende, og da bestemmelsen nu er ændret, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette forhold.

I ingen af de 13 sager er det udtrykkeligt anført at der er sket fremstilling for den vagthavende straks ved ankomsten til stationen, jf. pligten hertil i kundgørelsens § 7. I alle tilfælde er vagthavendes initialer eller underskrift dog noteret på anholdelsesrapporten, og i et af tilfældene er der tillige anvendt stempel med navn. Jeg går derfor ud fra at der har været forholdt i overensstemmelse med kundgørelsens § 7 i samtlige sager.

Alle de tilbageholdte er mænd. De visiterende er i alle tilfælde angivet ved deres initialer, og deres køn er ikke oplyst. Det er derfor ikke muligt for mig at kontrollere om visitationerne i sagerne blev foretaget af personer af samme køn som den der blev visiteret. Jeg går dog ud fra at der har været kønsfællesskab for så vidt angår den del af visitationen der har bestået af en egentlig visitation.

Kun i ét tilfælde (en anbringelse den 25. december 2000) har den detentionsanbragte ved løsladelsen ikke kvitteret for udlevering af inddragede penge/effekter. Der er i denne sag ikke noteret noget om inddragede penge og/eller effekter, men den pågældende fik tildelt et skab. I en anden sag hvor der heller ikke er noteret noget om inddragne penge og/eller effekter (en anbringelse den 1. januar 2001, j.nr. 1600-61600-0005-01), men hvor vedkommende også fik tildelt et skab, har den tilbageholdte kvitteret – og det fremgår heraf ved et minus at der ikke var inddraget penge. Jeg går for begge tilfældes vedkommende ud fra at de tilbageholdte fik inddraget effekter der ikke er omfattet af notatpligten i kundgørelsens § 13, stk. 3, 2. pkt., og at

der i førstnævnte tilfælde er tale om enten en forglemmelse med hensyn til indhentelse af kvittering for udlevering heraf, eller at den pågældende ikke ønskede at kvittere herfor.

Der er ingen bestemmelser i kundgørelsen der foreskriver at den tilbageholdte skal kvittere, men fra mine inspektioner af andre detentioner er jeg bekendt med at der flere andre steder også følges en praksis med kvittering. I den nye detentionskundgørelse er der en bestemmelse om at den tilbageholdte skal anmodes om at kvittere for udlevering af inddragne effekter (§ 22, stk. 2). Den nye detentionsrapport (bilag 1 til kundgørelsen af 27. juni 2001) indeholder en rubrik til bemærkninger i tilfælde hvor den tilbageholdte ikke ønsker at kvittere. Efter § 22, stk. 1, i den nye kundgørelse skal, som allerede nævnt, alle rubrikker udfyldes. Hvis den tilbageholdte ikke ønsker at kvittere for udlevering af effekter, skal det således noteres i detentionsrapporten.

2.5. Tilsyn

Efter § 17, stk. 1, i kundgørelsen skal der ske et effektivt tilsyn med detentionsanbragte personer. Efter bestemmelsens stk. 4, skal tilsyn ske så hyppigt som den indsattes tilstand gør det nødvendigt, og så vidt muligt mindst en gang hver halve time. Når der har været foretaget tilsyn, skal dette noteres med angivelse af klokkeslæt og underskrift eller initialer, jf. stk. 5. Overvågning af detentionsrum med tekniske hjælpemidler, herunder tilsyn der alene foretages ved at kigge gennem spionøjlet i døren til detentionsrummet, kan anvendes som supplement til det i stk. 4 foreskrevne tilsyn, men kan ikke træde i stedet herfor, jf. stk. 6.

Jeg er bekendt med at der for nogle (andre) politikredses vedkommende har været etableret en forsøgsordning med elektronisk overvågning til delvis erstatning for det personlige tilsyn, jf. Rigspolitechefens skrivelse af 26. januar 1996 til de pågældende politikredse. Justitsministeriet har senere tiltrådt en

indstilling fra Rigspolitechefen om at forsøgsordningen gøres permanent og udvides til at omfatte samtlige politiets detentionslokaler der er udstyret med et moderne lytte- og overvågningsudstyr. Som en følge heraf har ministeriet udarbejdet nærmere forskrifter for ordningen i den nye kundgørelse af 27. juni 2001.

I anholdelsesrapporten er der, som allerede nævnt, en rubrik til angivelse af tidspunktet for indsættelse i detentionen. 2 af de 15 sager (anbringelser den 16. december 2000, j.nr. 1600-84230-00114-00 og 1. januar 2001, j.nr. 1600-61790-00003-01) indeholder ikke oplysninger om på hvilket tidspunkt den anholdte blev sat ind i detentionen

Jeg udtalte i den endelige rapport af 7. marts 2001 vedrørende min inspektion af detentionen i Thisted den 26. september 2000 at rubrikken i anholdelsesprotokollen om tidspunktet for indsættelsen i detentionslokalet, i alle tilfælde bør være udfyldt. Dette vil muliggøre efterfølgende kontrol af det tidsmæssige forløb i forbindelse med detentionsanbringelserne. Jeg udtalte endvidere at det var beklageligt at rubrikken ikke i alle tilfælde var udfyldt.

Den nye detentionsrapport indeholder felter til angivelse af tidspunktet for såvel den foreløbige detentionsanbringelse som den endelige detentionsanbringelse. Det fremgår, som tidligere nævnt, af den nye kundgørelses § 22, stk. 1, at alle felter i denne detentionsrapport skal udfyldes. Justitsministeriet har hermed tilvejebragt det nødvendige retlige udgangspunkt for en effektiv kontrol med det efterfølgende tilsyn med den detentionsanbragte.

Jeg går ud fra at politiet fremover vil være opmærksom på at angive tidspunktet for indsættelsen i detentionen i alle tilfælde.

På denne baggrund, og idet der er tale om enkeltstående tilfælde hvor rubrikken om tidspunktet for indsættelsen i detentionen ikke er udfyldt, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette forhold.

I alle 15 tilfælde er der notat om tilsyn. Klokkelæt og initialer for hvert tilsyn er angivet i notatet.

I den nye kundgørelse er det anført at der efter ethvert tilsyn (såvel personligt som elektronisk) skal ske notat herom med angivelse af klokkeslæt og navn på den polititjenestemand der har udført tilsynet (§ 18, stk. 5).

Som jeg har anført ovenfor, mangler angivelse af tidspunktet for indsættelsen i detentionen i to af sagerne (anbringelser den 16. december 2000, j.nr. 1600-84230-00114-00, og den 1. januar 2001, j.nr. 1600-61790-00003-01). Jeg har ved min vurdering af om første tilsyn i disse sager er sket i overensstemmelse med kundgørelsens § 17, stk. 4, taget hensyn til at der går tid til fremstilling for vagthavende og visitation mv. inden indsættelse i detentionen. For de øvrige tilfældes vedkommende fremgår det at indsættelse i detentionen i ét tilfælde er sket samtidig med indbringelsen og i 8 tilfælde inden for 7 minutter efter indbringelsen. I yderligere 2 tilfælde er der gået henholdsvis 13 og 18 minutter fra indbringelsen til indsættelsen i detentionen. I det tilfælde hvor der skete detentionsanbringelse i venterum (en anbringelse den 7. januar 2001, j.nr. 1600-83984-00001-01) er indbringelsestidspunktet, som tidligere nævnt, ikke angivet, men vedkommende blev anholdt kl. 04.30 og blev indsat i venterummet kl. 04.55, dvs. 25 minutter efter anholdelsen der skete i hjemmet (for husspektakler). I det sidste tilfælde blev den anholdte i første omgang anbragt i venterum hvilket skete 4 minutter efter indbringelsen, men han blev senere overført til detentionen. Anbringelse i detentionen er således i de fleste tilfælde sket meget hurtigt efter indbringelsen.

I 8 tilfælde blev det først noterede tilsyn ifølge tilsynsnotaterne foretaget inden for 30 (32) minutter efter indsættelsen i detentionen. I 2 af tilfældene var der tale om lægetilsyn. (For så vidt angår den sag hvor lægetilsyn fandt sted 10 minutter efter indbringelsen til stationen, hvilket var 8 minutter før

indsættelsen i detentionen, har jeg regnet næste tilsyn for første tilsyn. Det fandt sted 30 minutter senere).

I et af de 2 tilfælde hvor tidspunktet for indsættelsen i detentionen ikke fremgår (anbringelsen den 16. december 2000, j.nr. 1600-84230-00114-00), gik der 44 minutter fra tidspunktet for indbringelsen til stationen til første tilsyn. Henset til tid til fremstilling for vagthavende og visitation mv. inden indsættelse i detentionen, har jeg lagt til grund at første tilsyn i dette tilfælde er sket i overensstemmelse med 30-minutters-reglen i kundgørelsen.

I det andet tilfælde med manglende angivelse af tidspunktet for indsættelsen i detentionen (anbringelsen den 1. januar 2001, j.nr. 1600-61790-00003-01) fandt første tilsyn efter det noterede sted 1 time efter indbringelsen. (Henset til tid til fremstilling for vagthavende og visitation mv. inden indsættelse i detentionen, har jeg lagt til grund at første tilsyn i dette tilfælde er sket ca. 45 – 50 minutter efter indsættelsen i detentionen.

I 2 tilfælde er der gået ca. 55 minutter fra indsættelsen til første (noterede) tilsyn (anbringelser af 24. og 25. december 2000, hvor der i sidstnævnte tilfælde var tale om et lægetilsyn). I førstnævnte tilfælde blev den indsatte efter indbringelsen anbragt i venterum (kl. 01.15), men blev efterfølgende (kl. 02.23) overført til detentionen. Der var ikke tilsyn med den pågældende mens han var anbragt i venterum.

Idet jeg, som tidligere nævnt, indtil videre lægger til grund at der var tale om en egentlig venterumsanbringelse frem til overførslen til detentionen, indgår den tid som den pågældende var anbragt i venterum ikke i min undersøgelse.

I 3 tilfælde er der gået lige omkring 1 time fra indsættelsen i detentionen til først noterede tilsyn (anbringelser den 22. december 2000, og 5. og 6. januar 2001).

Der er ikke oplysninger om forhold der har bevirket at der i de 6 sidstnævnte tilfælde ikke har kunnet ske tilsyn før på de angivne tidspunkter.

Det er beklageligt at der i disse 6 tilfælde enten ikke er sket tilsyn eller ikke er gjort notat herom i overensstemmelse med kundgørelsens § 17, stk. 4..

Notater om senere tilsyn er ført med intervaller mellem 10 minutter og 1 time og 30 minutter. Af i alt 120 efterfølgende tilsyn er 60 (halvdelen) af tilsynene ført med intervaller på højst 30 minutter. 29 tilsyn er foregået med intervaller mellem 30 og 45 minutter, de fleste dog med højst 40 minutters intervaller. 13 tilsyn er foregået med intervaller mellem 45 minutter og 1 time, og de sidste 18 tilsyn med intervaller på mellem 1 time og 1 time og 30 minutter.

Det er beklageligt at halvdelen af tilsynene er foretaget med intervaller på mere end 30 minutter, og at der ved næsten halvdelen af disse tilsyn er gået væsentligt mere end 30 minutter mellem tilsyn. Jeg har dog noteret mig at der for den anden halvdel vedkommende er tale om mindre overskridelser af 30-minutters-reglen. På denne baggrund, og da jeg går ud fra at politimesteren vil indskærpe reglen om tilsyn så vidt muligt mindst en gang hver halve time (§ 18 i den nye kundgørelse), foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette forhold.

Løsladelsestidspunktet er angivet i alle sagerne.

Med hensyn til vurdering af sidste tilsyn i forhold til løsladelsen er jeg opmærksom på at der fra det tidspunkt hvor den pågældende udtages af detentionen, og til vedkommende løslades, medgår tid til udlevering af eventuelle fratagne effekter og penge mv., til eventuelt toiletbesøg og til eventuel afhøring.

I 6 tilfælde er der gået højst 30 minutter fra sidst noterede tilsyn til løsladelsestidspunktet. (I det ene af disse tilfælde (en anbringelse den 16. december 2000) blev den tilbageholdte efter udtagelsen af detentionen tilbageholdt efter udlændingeloven med henblik på fastlæggelse af identitet, og da det ikke umiddelbart var muligt, blev den pågældende knap 8 timer senere overført til arresthuset).

I 2 tilfælde er der gået omkring 45 minutter.

I 3 andre tilfælde er der ca. 1 time mellem sidst noterede tilsyn og løsladelsestidspunkt (anbringelser af 22. december 2000, 24. december 2000 og 7. januar 2001, j.nr. 1600-61650-00006-01). I ét tilfælde fandt løsladelse sted 1 time og 50 minutter efter sidst noterede tilsyn (en anbringelse den 1. januar 2001, j.nr. 1600-61790-00003-01). I de sidste 3 tilfælde gik der henholdsvis 2 timer og 15 minutter (en anbringelse den 31. december 2000), 2 timer og 25 minutter (en anbringelse den 25. december 2000) og 3 timer og 35 minutter (en anbringelse den 27. december 2000) mellem det sidst noterede tilsyn og løsladelsen.

Jeg anmoder politimesteren om en udtalelse om overholdelse af bestemmelsen i kundgørelsens § 17, stk. 4, i den sidste del af anbringelsen indtil løsladelsen i de 7 sidstnævnte tilfælde.

Der er i enkelte tilfælde i forbindelse med tilsynsnotatet gjort notat om den indsattes tilstand mv.

Efter kundgørelsens § 17, stk. 8, kan der i politikredsene fastsættes lokale bestemmelser om tilsynets forløb.

Jeg anmoder politimesteren om at oplyse om der er fastsat sådanne lokale bestemmelser og i givet fald sende mig en kopi heraf.

2.6. Løsladelsestidspunktet

Efter kundgørelsens § 18 skal tidspunktet for løsladelsen fremgå af anholdelsesprotokollen. Det fremgår, som tidligere nævnt, i alle tilfælde.

2.7. Vejledning om alkoholbehandling og -afvænning

Efter § 19 i kundgørelsen skal den pågældende inden han/hun forlader politistationen, vejledes om mulighederne for alkoholbehandling og -afvænning. Rigspolitichefen har udarbejdet en pjece herom. Den er omtalt i Rigspolitichefens cirkulæreskrivelse af 24. november 1987. Vejledning vil kunne ske mundtligt og/eller skriftligt (ved udlevering af den nævnte pjece eller andre pjecer om spørgsmålet).

Der er nu ved kundgørelsen af 27. juni 2001 indført krav om skriftlig vejledning om alkoholafvænning og -behandling (§ 21, stk. 1). Vejledning vil kunne ske ved udlevering af ovennævnte pjece eller lokal udarbejdet pjece/blanket der indeholder de samme oplysninger.

Særlige forhold kan dog gøre at vejledning i et konkret tilfælde helt eller delvist kan undlades. Jeg sigter her til tilfælde hvor den pågældende ved tidligere lejligheder har modtaget vejledning, og til tilfælde hvor den detentionsanbragte udviser direkte modvilje mod at blive vejledt – eventuelt i form af udlevering af en pjece.

Justitsministeriet oplyste i en udtalelse af 1. september 1998 i forbindelse med min inspektion af detentionen i Herning at der kunne være behov for en revision af Rigspolitichefens pjece der er fra oktober 1987. Justitsministeriet oplyste også at ministeriet ville tage spørgsmålet herom op over for Rigspolitichefen. Det fremgår af skrivelsen af 28. juni 2001 hvormed Rigspolitichefen sendte den nye kundgørelse til de enkelte politikredse, at en ny udgave af ”Hvor går du hen, når du går ud?” ville blive eftersendt i midten af juli måned 2001. Det fremgår tillige af skrivelsen at den nye pjece også in-

deholder klagevejledning og vejledning om muligheden for at få en skriftlig begrundelse for detentionsanbringelsen.

Det er i intet tilfælde anført at den tilbageholdte har modtaget vejledning om muligheden for alkoholafvænning og -behandling, men det blev, som nævnt under pkt. 1, under inspektionen oplyst at pjecen udleveres til alle de detentionsanbragte. Jeg går derfor ud fra at de tilbageholdte i de sager som jeg har gennemgået, har modtaget denne pjece.

Der var ikke efter den dagældende kundgørelse pligt til at gøre notat om vejledning om alkoholafvænning og -behandling. En sådan notatpligt gælder nu efter kundgørelsen af 27. juni 2001 (§ 21, stk. 2).

3. Opfølgning

Jeg beder om at politimesterens udtalelser mv. tilbagesendes gennem Justitsministeriet som jeg ligeledes beder om en udtalelse.

4. Underretning

Denne rapport sendes til Politimesteren i Ringsted, Justitsministeriet, Rigspolitichefen og Folketingets Retsudvalg.

Inspektionschef
Lennart Frandsen